

Czwartek, 12 maja 2011 r.

Unia innowacji: przekształcanie Europy po zakończeniu kryzysu na świecie

P7_TA(2011)0236

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 maja 2011 r. Unia innowacji: przekształcanie Europy po zakończeniu kryzysu na świecie (2010/2245(INI))

(2012/C 377 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Europa 2020. Projekt przewodni: Unia innowacji” (COM(2010)0546),
- uwzględniając art. 179 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgodnie z którym „(1) Unia ma na celu wzmocnienie swej bazy naukowej i technologicznej przez utworzenie europejskiej przestrzeni badawczej, w której naukowcy, wiedza naukowa i technologie podlegają swobodnej wymianie, oraz sprzyjanie zwiększeniu swej konkurencyjności, także w przemyśle, przy jednoczesnym promowaniu działalności badawczej uznanej za niezbędną na mocy innych rozdziałów Traktatów”,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie europejskiego partnerstwa na rzecz innowacji w ramach sztanarowej inicjatywy – Unia innowacji ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. zatytułowany „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii Europa 2020” (COM(2011)0021),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2010 r. zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010)0245),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie polityki przemysłowej w erze globalizacji ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie wspólnotowej polityki w zakresie innowacji w zmieniającym się świecie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie UE2020 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie uproszczeń w realizacji programów ramowych w zakresie badań naukowych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 4 lutego 2011 r. w sprawie innowacji,
- uwzględniając konkluzje z 3049. posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności z dnia 25 i 26 listopada 2010 r. w sprawie Unii innowacji dla Europy,
- uwzględniając konkluzje z 3035. posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności z dnia 12 października 2010 r. w sprawie „podnoszenia atrakcyjności unijnych programów w dziedzinie badań i innowacji: wyzwania związane z uproszczeniem”,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0398.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0093.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0209.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0223.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0401.

Czwartek, 12 maja 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 października 2010 r. zatytułowany „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji: konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie” (COM(2010)0614),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Polityka regionalna jako czynnik przyczyniający się do inteligentnego rozwoju w ramach strategii Europa 2020” – (COM(2010)0553),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 września 2009 r. zatytułowany „Przygotowanie się na przyszłość: opracowanie wspólnej strategii w dziedzinie kluczowych technologii wspomagających w UE” (COM(2009)0512),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 marca 2009 r. zatytułowany „Strategia na rzecz badań i rozwoju oraz innowacji w sektorze technologii informacyjno-komunikacyjnych w Europie: Podnoszenie poprzeczki” (COM(2009)0116),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji w sprawie uwalniania potencjału przedsiębiorstw z branży kultury i branży twórczej,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lutego 2011 r. zatytułowany „Przegląd programu „Small Business Act” dla Europy” (COM(2011)0078),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie informacji naukowej w epoce cyfrowej: dostęp, rozpowszechnianie i konserwacja (COM(2007)0056),
 - uwzględniając sprawozdanie z listopada 2008 r. pt. „Promowanie innowacyjnych modeli biznesowych korzystnych dla środowiska” sporządzone w imieniu Komisji Europejskiej,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Prawnej (A7-0162/2011),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 179 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), „sprzyja ona przedsiębiorstwom, w tym małym i średnim przedsiębiorstwom, ośrodkom badawczym i uniwersytetom w ich wysiłkach badawczych i rozwoju technologicznym wysokiej jakości; wspiera ich wysiłki w zakresie wzajemnej współpracy, zмирzając w szczególności do umożliwienia naukowcom swobodnej współpracy ponad granicami, a przedsiębiorstwom – pełnego wykorzystania potencjału rynku wewnętrznego, zwłaszcza poprzez otwarcie krajowych rynków zamówień publicznych, określanie wspólnych norm i usuwanie przeszkód prawnych i fiskalnych tej współpracy”,
- B. mając na uwadze, że przyspieszenie badań naukowych i innowacji ma nie tylko kluczowe znaczenie dla realizacji trwałego i konkurencyjnego modelu gospodarczego oraz zabezpieczenia zatrudnienia w przyszłości, lecz umożliwi również znalezienie rozwiązań dla wspólnych wyzwań społecznych, przed którymi stoi społeczeństwo europejskie, a mianowicie:
- obecne zmiany demograficzne: starzejące się społeczeństwo, rosnąca liczba ludności na świecie (żywienie, zdrowie, zapobieganie chorobom), urbanizacja, spójność społeczna i migracja,
 - przejście do zrównoważonego zarządzania zasobami (biologicznego i niebiologicznego): zmiany klimatyczne, energia odnawialna i efektywniejsze zużycie energii, wydajność zasobów, niedobór wody, powódzie i działania na rzecz zabezpieczenia i zastąpienia kluczowych surowców,
 - silna, stabilna, sprawiedliwa i konkurencyjna baza gospodarcza: ożywienie gospodarcze, zaangażowanie społeczeństwa oparte na wiedzy oraz pobudzanie konkurencyjności UE i zatrudnienia,

Czwartek, 12 maja 2011 r.

- C. mając na uwadze, że dla pobudzania innowacji kluczowe znaczenia mają:
- przyznanie pierwszeństwa kreatywności obywateli oraz kapitałowi ludzkiemu, zdolność przystosowania się przedsiębiorstw i przedsiębiorczości, modele konsumpcji i reagowanie na nowe pomysły,
 - długofalowe, stabilne, proste, przejrzyste i wspomagające ramy regulacyjne,
 - lepszy dostęp do zróżnicowanych możliwości finansowania na różnych etapach cyklu innowacji (szczególnie dla MŚP),
 - zapewnienie efektu dźwigni i pobudzanie inwestycji z sektora prywatnego,
 - owocna współpraca między instytucjami edukacyjnymi i badawczymi – w tym organizacjami badawczymi i technologicznymi (OBT) – przedsiębiorstwami, rządami i obywatelami, również poprzez utworzenie platform i narzędzi współpracy, takich jak: otwarte sieci, otwarte normy, klastrów podejście do dzielenia się wiedzą i pomysłami,
 - zapewnienie udziału wszystkich właściwych zainteresowanych stron w procesie podejmowania decyzji,
 - zapewnienie skuteczniejszych narzędzi ochrony własności przemysłowej w kontekście globalizacji i cyfryzacji gospodarki,
- D. mając na uwadze, że gotowość ponoszenia ryzyka jest niezbędna dla powodzenia innowacji,
- E. mając na uwadze, że aby utrzymać europejską konkurencyjność konieczna jest zmiana kultury służąca poprawie europejskiej przedsiębiorczości i potencjału innowacji; mając na uwadze, że niezbędne są zmiany w celu zachęcania do podejmowania ryzyka i poprawy warunków zakładania innowacyjnych przedsiębiorstw i dla innowacyjnych przedsiębiorców,
- F. mając na uwadze, że w ogólnosięciowym kontekście gospodarczym Unia Europejska musi przyjąć ofensywną postawę i zająć pozycję w pierwszej linii pod względem konkurencyjności, w związku z czym musi inwestować w falę innowacji,
- G. mając na uwadze, że w celu promowania innowacyjności i zwiększania naszej konkurencyjności Europa potrzebuje nowoczesnego, przystępnego i dobrze funkcjonującego systemu ochrony praw własności intelektualnej,
- H. mając na uwadze, że prawo własności intelektualnej stanowi istotny warunek wstępny kapitałochłonnych badań, rozwoju i innowacji,
- I. mając na uwadze, że utworzenie patentu wspólnotowego to najlepszy sposób na wzmocnienie innowacyjności w Europie w dziedzinie praw własności intelektualnej,
- J. mając na uwadze, że by chronić wartości, jakie stanowią poczynione przez przedsiębiorstwa europejskie inwestycje w dziedzinie projektowania, twórczości i innowacyjności, niezbędny jest nowoczesny system znaków towarowych UE,
- K. mając na uwadze, że gdyby przeznaczono na badania i rozwój 3 % PKB UE do 2020 r., można by utworzyć 3,7 mln miejsc pracy, a roczny PKB mógłby wzrosnąć o około 800 mln EUR do 2025 r.,
- L. mając na uwadze, że kobiety stanowią zaledwie 30 % badaczy europejskich i zaledwie 13 % kierowników europejskich instytucji badawczych,

Czwartek, 12 maja 2011 r.

Zintegrowane i interdyscyplinarne podejście

1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę przewodnią Unia innowacji, która jest najbardziej znaczącą i ukierunkowaną dotychczas próbą wprowadzenia strategicznej, zintegrowanej i ukierunkowanej na przedsiębiorstwa europejskiej polityki w zakresie innowacji, która służy wsparciu wysiłków państw członkowskich, przewidującej sterowanie innowacjami i monitorowanie postępów na najwyższym szczeblu politycznym, której pomyślność – i wdrożenie – zależy jednak od pełnej współpracy państw członkowskich, w tym od ich wsparcia finansowego oraz inteligentnej konsolidacji finansowej, traktującą priorytetowo wydatki sprzyjające trwałemu wzrostowi w takich dziedzinach jak innowacje, badania i edukacja, w ramach której wspólne cele innowacji determinują strategie polityczne tych krajów we wszystkich odnośnych obszarach; z zadowoleniem przyjmuje strategiczne podejście Rady Europejskiej podczas jej posiedzenia w dniu 4 lutego 2011 r.;
2. popiera inicjatywę „Unia innowacji” będącą głównym elementem gospodarczego, społecznego i kulturalnego rozwoju w UE, zwłaszcza jeśli chodzi o edukację integracyjną na wszystkich poziomach, w tym kształcenie i szkolenie zawodowe;
3. domaga się obszernej koncepcji innowacji skupiającej się na wpływie i wykraczającej poza technologiczne i ukierunkowane na produkt innowacje, obejmującej wszystkich zainteresowanych, w szczególności przedsiębiorstwa oraz uwypuklającej różnorodną moc sprawczą obywateli, dążąc jednocześnie do zmiany sposobu myślenia; przypomina, że innowacje to pomyślne stosowanie pomysłów w praktyce ukierunkowane na produkty, procesy, usługi, zmiany, systemy i struktury organizacyjne; proponuje, by Komisja przedstawiła definicję innowacji;
4. uważa, że innowacje we wszystkich dziedzinach wiedzy i sektorach działalności gospodarczo-społecznej należy podporządkować ochronie interesu publicznego, poprawie jakości życia ludności, promowaniu dobrobytu społecznego oraz ochronie środowiska naturalnego i jego równowagi;
5. stoi na stanowisku, że ze względu na złożoność pojęcia innowacyjności należy zintensyfikować wysiłki innowacyjne o charakterze nietechnologicznym, oraz że w tym kontekście powinno się rozpowszechniać najlepsze praktyki dotyczące tego typu innowacji, a także określić zasady i warunki dostępu do funduszy UE dzięki otwartej i wszechstronnej wizji;
6. wzywa do wprowadzenia jasnego podziału na „oryginalną innowację”, czyli innowację dokonywaną po raz pierwszy i niewystępującą na rynku, i na poprawę lub modyfikację produktów, usług, procesów lub zmian już występujących na rynku;
7. uważa, że innowacyjność społeczno-gospodarcza wymaga precyzyjnej i elastycznej definicji, gdyż w wielu przypadkach nie polega ona na opracowaniu produktu ani na zastosowaniu rozwiązania technicznego, ale na wprowadzeniu serii długofalowych, powiązanych ze sobą zmian instytucjonalnych, technicznych lub dotyczących zarządzania, razem stanowiących proces;
8. podkreśla, że w Unii innowacji należy priorytetowo potraktować cele określone w strategii „Europa 2020”, planie działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii do 2020 r., inicjatywie dotyczącej Europy efektywnie korzystającej z zasobów, inicjatywie na rzecz surowców naturalnych, strategii energetycznej dla Europy 2011-2020 stanowiącej kamień milowy w kierunku planu działania „Energia 2050” oraz w planie działania na rzecz gospodarki niskoemisyjnej do 2050;
9. zwraca uwagę, że umiędzynarodawianie i innowacja są kluczowymi czynnikami zewnętrznej konkurencyjności i wzrostu oraz mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów strategicznych UE2020;
10. podkreśla znaczenie odnawialnych i efektywnych z punktu widzenia klimatu i energii technologii przy przechodzeniu na zrównoważoną gospodarkę światową; przyznaje, że UE zajmuje pozycję lidera w wielu kluczowych sektorach przyjaznej dla klimatu i efektywnie wykorzystującej zasoby naturalne produkcji przemysłowej; wzywa Komisję do określenia strategii na rzecz umiędzynarodowienia i innowacji w tych sektorach;
11. przyznaje, że walka ze zmianami klimatu i dążenie do efektywności energetycznej i dematerializacji produkcji przemysłowej pociąga za sobą konieczność aktywnej polityki na rzecz globalnego upowszechniania nowoczesnych technologii;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

12. podkreśla, że ochrona środowiska naturalnego, zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności oraz przeciwdziałanie zmianom klimatu są dziedzinami, w których trzeba nasilić działania w zakresie innowacji, co pociąga za sobą zwiększenie obecnie istniejącej bazy naukowo-technologicznej; podkreśla, że unijne programy w zakresie badań naukowych i innowacji powinny w przyszłości odpowiednio uwzględnić te dziedziny; podkreśla, że w tym celu należy przyjąć przekrojowe podejście oparte na odporności ekosystemu;
13. odnotowuje, że fragmentacja rynku w branży kultury i branży twórczości jest częściowo spowodowana różnorodnością kulturową i preferencjami językowymi użytkowników;
14. z zadowoleniem przyjmuje skupienie się Komisji na wielkich wyzwaniach społecznych i podkreśla, że innowacje i badania są potrzebne w celu zwiększenia produktywności zasobów i zrównoważonego ich zastępowania przy jednoczesnym poszukiwaniu nowych sposobów zwiększania wydajności wykorzystywania zasobów i zużycia energii;
15. zauważa, że należy unikać ograniczania nadawania priorytetowego charakteru innowacjom w określonych obszarach, aby nie stracić cennego potencjału innowacyjnego w perspektywie długoterminowej;
16. uznaje, że innowacje mogą odegrać ważną rolę we wzmacnianiu spójności społecznej, przyczyniając się do poprawy jakości świadczonych usług, i że w związku z tym należy przygotować specjalne programy szkolenia zawodowego;
17. podkreśla, że w kontekście gospodarki rynkowej innowacyjność nie ma na celu wyłącznie podejmowania ważnych wyzwań społecznych, ale odgrywa również ważną rolę w tworzeniu przyjaznych konsumentowi i atrakcyjnych produktów w sektorze rozrywki, technologii, w branży kultury i twórczości; przypomina, że europejskie przedsiębiorstwa odgrywają niebagatelną rolę na ogromnym światowym rynku innowacyjnych, zaawansowanych technologicznie produktów sektora rozrywki (inteligentne telefony komórkowe, minikomputery, konsole do gier, przenośne urządzenia służące rozrywce itp.), a także na światowym rynku sieci społecznościowych i innowacyjnych usług sieciowych;
18. podkreśla znaczenie przewodniej inicjatywy dotyczącej Europy efektywnie korzystającej z zasobów i w zakresie polityki przemysłowej oraz działań na rzecz uniezależnienia wzrostu gospodarczego od wykorzystania zasobów poprzez wspieranie przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, opartą na wiedzy, większe wykorzystanie odnawialnych i trwałych źródeł energii, rozwój technologii pozwalających zmniejszyć emisje CO₂ i efektywnie korzystających z zasobów oraz rozwój zrównoważonego transportu, przy jednoczesnym zwiększeniu konkurencyjności przedsiębiorstw europejskich;
19. przypomina, że świat cyfrowy oraz technologie informacyjne i komunikacyjne stanowią siłę napędową innowacyjności i dlatego dostęp do łączy szerokopasmowych jest tego niezbędnym warunkiem wstępnym, również w odniesieniu do wszystkich europejskich partnerstw na rzecz innowacji, ponieważ zwiększa współpracę i zaangażowanie obywateli; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do szybszego wdrażania szerokopasmowego Internetu oraz wspierania inicjatyw elektronicznych zapewniających szybką realizację agendy cyfrowej UE;
20. wzywa Komisję do należytego uwzględnienia technologii, które stanowią podstawę „bardziej inteligentnych” zrównoważonych systemów umożliwiających przedsiębiorstwom świadczenie usług na miarę w czasie rzeczywistym w sektorach tak odmiennych jak transport i logistyka, budownictwo i zarządzanie infrastrukturą, dystrybucja energii, telekomunikacja i usługi finansowe;
21. podkreśla, że sukces polityki innowacji i badań zależy od:
 - strategicznego ukierunkowania, rozwoju, planowania i wdrażania wszystkich polityk i środków w celu przyczynienia się do wzmacniania innowacyjności w Europie (za pomocą np. edukacji i szkoleń, usług doradczych, rynku pracy, jednolitego rynku, właściwego zarządzania prawami własności intelektualnej, infrastruktury, instrumentów podatkowych, polityki przemysłowej, zamówień publicznych i handlu, innowacyjnych działań prowadzonych wspólnie przez przedsiębiorstwa świadczące usługi i przedsiębiorstwa produkcyjne, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP);

Czwartek, 12 maja 2011 r.

- dobrze skoordynowanej wielodyscyplinarnej współpracy i (finansowego) wsparcia na szczeblu UE, państw członkowskich, regionalnym i lokalnym;
- maksymalnego zaangażowania wszystkich właściwych zainteresowanych stron np. MŚP, przemysłu, uniwersytetów, instytutów badawczych, organizacji badawczych i technologicznych, rządów, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych, w tym poszukiwania możliwości nowych form współpracy pomiędzy instytutami naukowymi i przemysłem, które będą stymulować produkcję;
- koordynacji, spójności i synergii poszczególnych obszarów polityki, działań i instrumentów w celu zapobieżenia rozdrobnieniu i powielaniu wynikających z nieskoordynowanych działań badawczo-innowacyjnych;
- tworzenia pozytywnego środowiska regulacyjnego dla innowacyjnych produktów w celu dostosowania do potrzeb rynkowych;
- metod i procesów oceny polityki, w tym zespołów ds. wzajemnej oceny oraz rozpowszechniania udanych doświadczeń;

podkreśla, że głównym celem Unii innowacji powinno być ułatwienie koordynacji polityki i spójności poszczególnych instrumentów oraz tworzenie synergii w odniesieniu do polityki innowacji poprzez przyjęcie prawdziwie holistycznego podejścia koncentrującego się na wielkich wyzwaniach społecznych;

22. podkreśla potrzebę przekształcenia handlowej i innowacyjnej polityki UE w autentyczną siłę napędową tworzenia miejsc pracy, zwalczania ubóstwa i zrównoważonego wzrostu na całym świecie; jest głęboko przekonany, że niezbędna jest spójność między wewnętrznymi i zewnętrznymi aspektami strategii politycznych UE, zaś kształtowanie nowej polityki handlowej musi być spójne z solidną polityką przemysłową i innowacyjną sprzyjającą tworzeniu zatrudnienia w celu zagwarantowania wzrostu gospodarczego, który z kolei sprzyja tworzeniu większej liczby i lepszej jakości miejsc pracy;

23. podkreśla znaczenie związku między przewodnią inicjatywą „Unia innowacji” a rocznym sprawozdaniem gospodarczym, który jest głównym narzędziem wzmocnionej współpracy, ponieważ pokazuje roczne postępy państw członkowskich;

24. wzywa Komisję do opracowania zintegrowanego wskaźnika uwzględniającego różnorodność systemów gospodarczych, jakie istnieją w państwach członkowskich, i obejmującego przedsiębiorstwa w celu umożliwienia lepszego monitorowania i oceny postępów oraz wymiernych skutków polityk i programów w zakresie innowacji; apeluje o utworzenie wiarygodnych infrastruktur danych pomagających w monitorowaniu finansowania badań i zwraca się o dalszy rozwój „tabeli wyników” za pomocą współpracy międzynarodowej i systemu w większej mierze opartego na wskaźnikach i dowodach, który mierzy europejską innowacyjność w wartościach bezwzględnych, jednocześnie inteligentnie wykorzystując dostępne zasoby;

25. przypomina, że innowacyjność i kreatywność to procesy, które można do pewnego stopnia rozwijać, nauczać ich i udoskonalać je; w związku z tym apeluje, by innowacyjność i kreatywność lepiej włączać w systemy nauczania państw członkowskich UE, by wskazywać i upowszechniać najlepsze praktyki, kreatywne i innowacyjne programy i metody nauczania stosowane przez państwa członkowskie;

26. podkreśla kluczową rolę, jaką odegrają ekologiczne innowacje w osiąganiu celów strategii UE2020; wzywa w związku z tym do przyjęcia ambitnego planu działania w zakresie ekologicznych innowacji, proponującego środki mające na celu wprowadzenie innowacji ekologicznych na wszystkich etapach łańcucha wartości, w tym na etapie projektu, i zwiększenia środków na inicjatywy w tej dziedzinie za pomocą programu na rzecz konkurencyjności i innowacji;

27. zważywszy, że innowacyjność jest zwykle ściśle powiązana z rynkiem, a jej dynamika podąża drogami nieformalnymi, uważa, że UE powinna doskonalić swoje metody oceny innowacyjności, uwzględniając fakt, że nie wszystkie zagadnienia można mierzyć tymi samymi kryteriami;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

28. podkreśla ryzyko, że termin „innowacyjność” stanie się nadużywanym sloganem i że będziemy się zadawać samym jego wielokrotnym powtarzaniem; innowacyjność sama w sobie nie jest lekiem na wszelkie problemy i nie może być dowolnie uaktywniana w okresach kryzysów gospodarczych i społecznych; musi być natomiast celem, do którego będzie stale dążyć sektor publiczny i prywatny i który będzie aktywnie wspierał polityka edukacji, badań, polityka przemysłowa, społeczna i środowiskowa, spójnie wdrażana przez UE i państwa członkowskie;

29. docenia znaczenie branży kulturalnej i kreatywnej w kontekście innowacji ze względu na to, że z badań wynika, iż przedsiębiorstwa, które w proporcjonalnie większym stopniu korzystają z usług branży kulturalnej i kreatywnej, osiągają znacznie lepsze wyniki w zakresie innowacji;

30. potwierdza zasadę neutralności sieci i otwartych standardów jako siłę napędową innowacji;

Innowacyjne społeczeństwo ukierunkowane na obywateli

31. podkreśla, że żądania obywateli i aktywne zaangażowanie przedsiębiorstw są głównymi czynnikami stymulującymi innowacje; zwraca uwagę, że stworzenie innowacyjnego społeczeństwa musi się dlatego opierać na zaangażowaniu jego obywateli, poprzez umożliwienie im wyrażenia potrzeb i kreatywnego potencjału za pomocą podejścia oddolnego oraz poprzez zapewnienie innowacyjnych rozwiązań pozwalających poszczególnym obywatelom przyczynić się do wydajności zasobów;

32. podkreśla potrzebę tworzenia kultury uczenia się, ciekawości i podejmowania ryzyka; wzywa dlatego Komisję i państwa członkowskie do podjęcia usilnych starań na rzecz doprowadzenia do zmiany sposobu myślenia w kierunku myślenia innowacyjnego, motywowanego ciekawością oraz podejmowania ryzyka i bardziej pobłażliwego podejścia do niepowodzeń, za pomocą stymulowania zmian na rzecz zrównoważonych wzorców konsumenckich i aktywnego wspierania angażowania się obywateli i przedsiębiorstw w innowacje oraz otwartego systemu innowacyjnego; podkreśla, że innowacje stanowią proces, który nie może i nie powinien być całkowicie sterowany przez rządy, i potrzebują sprzyjających warunków, które umożliwiają elastyczność wystarczającą do stawienia czoła nieprzewidzianym zdarzeniom;

33. uważa, że pogłębianie wiedzy i jej licznych zastosowań nie zwalnia z otwartej i partycypacyjnej oceny skutków tych zastosowań na płaszczyźnie etycznej, społecznej i politycznej; uczula na konieczność promowania kultury naukowej i rozpowszechniania jej w całym społeczeństwie;

34. uważa, że należy podjąć kroki w celu wspierania inicjatyw zmierzających do wspierania dialogu naukowego i upowszechniania wyników wśród jak najszerszego kręgu społeczeństwa, nie tylko wśród społeczności naukowej, co zwiększy rolę społeczeństwa obywatelskiego w badaniach;

35. uważa, że sprawą zasadniczą jest wspieranie rozwoju kultury innowacyjności na poziomie regionalnym, z jednej strony wśród przedsiębiorców, młodych ludzi odbywających szkolenia zawodowe i pracowników, a z drugiej strony wśród partnerów przedsiębiorstw, którzy odgrywają pewną rolę w ich działalności, takich jak publiczni decydenci regionalni, ośrodki badawcze, klastry przedsiębiorstw i instytucje finansujące, które często nie znają w wystarczającym stopniu zdolności innowacyjnych przedsiębiorstw w swoich regionach, w szczególności MŚP, w tym mikroprzedsiębiorstw i zakładów rzemieślniczych;

36. podkreśla, że włączenie obywateli w wysiłki na rzecz innowacyjności powinno opierać się na dobrym zrozumieniu postępu naukowego i związanych z nim wyzwań; apeluje o intensywniejsze upowszechnianie wiedzy naukowej i technicznej; podkreśla znaczenie kształcenia ustawicznego, a także działań ukierunkowanych na grupy mające trudniejszy dostęp do nauki i technologii, zwłaszcza na mieszkańców obszarów wiejskich;

37. zachęca Komisję i państwa członkowskie, by sprzyjały rozwojowi trwałych modeli gospodarczych opartych na innowacyjności i kreatywności, dzięki którym w Europie będą powstawać i będą chronione miejsca pracy wymagające wysokich kwalifikacji;

38. uwypukla znaczenie podejścia oddolnego do innowacji i wspierania otwartego otoczenia dla kreatywnych idei w celu pobudzenia wzrostu produktywności, wzmocnienia pozycji zatrudnionych oraz znalezienia rozwiązania niezaspokojonych potrzeb społecznych (jak np. integracja i imigracja);

Czwartek, 12 maja 2011 r.

39. apeluje o uzupełnienie obecnego finansowania z góry nowymi mechanizmami finansowania, jak np. konkursy lub zachęcające ceny dla europejskich innowatorów (pojedyncze osoby lub zespoły) w celu stymulowania pomysłów i nagradzania wynalazków, np. w dziedzinach wartościowych z punktu widzenia społeczeństwa, w których wiedza tworzona jest jako dobro publiczne; zachęca Komisję do rozważenia, czy pierwszy pilotażowy system nagród w ramach pilotażowego europejskiego partnerstwa na rzecz innowacji w dziedzinie zdrowego starzenia się jest odpowiedni;

40. podkreśla, że innowacje społeczne polegają na nowych i skutecznych rozwiązaniach pilnych potrzeb społecznych, opracowywanych przez indywidualne osoby lub organizacje kierujące się imperatywem społecznym, niekoniecznie zaś komercyjnym; podkreśla ponadto, że innowacje społeczne dają obywatelom, niezależnie od ich roli, możliwość poprawy środowiska pracy i życia i tym samym mogą pomóc we wzmocnieniu europejskiego modelu społecznego;

41. podkreśla rolę, jaką odgrywa sektor gospodarki społecznej (spółdzielnie, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, stowarzyszenia i fundacje) w zakresie innowacji społecznej, opracowując i wdrażając środki mające na celu zaspokojenie potrzeb, których nie uwzględnia rynek ani tradycyjne formy przedsiębiorczości;

42. uważa, że strategia innowacyjna UE powinna uwolnić potencjał pracowników, umożliwiając także pracownikom nieakademickim udział i uczestnictwo w różnych rodzajach działań unijnych i projektów innowacyjnych;

43. zauważa, że strategia „Unia innowacji” musi uznawać znaczenie pomysłów, sugestii i umiejętności zwykłych pracowników, jeżeli chodzi o innowacje; szereg badań wskazuje na fakt, że innowacyjność pracowników ma dobry wpływ nie tylko na przedsiębiorczość, lecz także na zadowolenie z pracy, oraz – jeżeli jest właściwie wykorzystywana – jest czynnikiem, który może ograniczać stres;

44. wzywa UE, władze krajowe, regionalne i lokalne do zainicjowania projektu pilotażowego i wspierania badań nad innowacjami społecznymi oraz zapewnienia funduszy publicznych mających na celu ich wspieranie, a także partnerstw publiczno-prywatnych, które mogłyby służyć jako podstawa przyszłych działań w tej dziedzinie; podkreśla, że innowacje społeczne powinny zostać uwzględnione w programach finansowania i wsparcia, jak np. Europejski Fundusz Społeczny, programy ramowe (PR) oraz program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP);

45. podkreśla znaczenie badań w dziedzinie medycyny, które w połączeniu z innowacyjnymi zastosowaniami będą przyczyniać się do wzrostu i dobrobytu w starzejącym się społeczeństwie; popiera bliską współpracę między jednostkami badawczymi uniwersytetów a przemysłem medycznym w celu tworzenia produktów i usług, których obywatele UE będą pilnie potrzebować w następnym dziesięcioleciu;

46. wzywa Komisję do zwiększenia środków przeznaczonych na wspólne ramy strategiczne unijnego finansowania badań naukowych i innowacji, aby zagwarantować zrównoważone wprowadzanie infrastruktury badawczej w dziedzinie nauk przyrodniczych i medycznych jako publicznej usługi badawczo-rozwojowej, ukierunkowanej na lepszą jakość życia obywateli, co umożliwi dokonanie postępów w dziedzinie społeczeństwa opartego na wiedzy, zdolnego do stawienia czoła wyzwaniom społecznym w Europie;

47. uważa, że zwiększenie bodźca dla polityki innowacji powinno być okazją do modernizacji i rozszerzenia usług publicznych w istniejących i nowych dziedzinach, we wszystkich sektorach życia gospodarczo-społecznego, promując w ten sposób ich jakość i skuteczność, wzrost zatrudnienia, zwalczanie ubóstwa i wykluczenia społecznego, a także spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną;

48. uważa, że lepsza koordynacja wysiłków w zakresie STI nie powinna oznaczać braku lub zmniejszenia inwestycji w zdolność naukową poszczególnych państw i regionów z korzyścią dla innych, lecz powinna przekładać się na inwestycje w rozwój solidnej i spójnej bazy badaniowo-rozwojowej w poszczególnych państwach i regionach przy uwzględnieniu specyfiki i poszczególnych stopni rozwoju jako warunków wspierania pożądanej synergii i owocnej współpracy;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

49. podkreśla potrzebę modernizacji systemu nauczania; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań mających na celu poprawę umiejętności (młodych) Europejczyków w zakresie przedsiębiorczości i umiejętności ilościowych poprzez włączenie przedsiębiorczości, kreatywności i innowacji do wszystkich dziedzin edukacji i zwiększenie potencjału ludzkiego, który umożliwia im odgrywanie aktywnej roli w innowacji, np. poprzez program Komisji „Erasmus dla młodych przedsiębiorców”, jednocześnie chroniąc rzemiosło jako źródło innowacji;

50. wzywa Komisję do zacieśnienia współpracy z państwami członkowskimi w celu sporządzenia średnio- i długoterminowych prognoz dotyczących umiejętności wymaganych na rynku pracy oraz do wspierania partnerstw pomiędzy wyższymi uczelniami a przedsiębiorstwami z myślą o ułatwieniu młodym ludziom wchodzenia na rynek pracy, jednocześnie przyczyniając się do tworzenia innowacyjnego społeczeństwa opartego na wiedzy, rozwoju badań stosowanych i tworzenia lepszych perspektyw na rynku pracy dla absolwentów;

51. zauważa, że w czasach kryzysu konieczne jest przyciągnięcie młodych ludzi do nowego typu dostępnych miejsc pracy oraz zadbanie o to, aby programy podnoszenia kwalifikacji wspierały dostęp młodych ludzi do rynku pracy z myślą o umożliwieniu im maksymalnego wykorzystania potencjału zatrudnienia poprzez walkę z wysokim bezrobociem wśród obywateli w wieku poniżej 25 lat oraz wykorzystanie umiejętności młodej generacji w zakresie korzystania z nowych technologii;

52. domaga się zaradzenia brakowi wystarczających umiejętności w dziedzinie nauki, technologii, inżynierii i matematyki; podkreśla znaczenie, jakie ma podnoszenie jakości kształcenia, poprzez zwiększanie dostępu do kształcenia przez całe życie i szkolenie zawodowe, wspieranie kształcenia ustawicznego osób zatrudnionych dzięki środkom umożliwiającym dostęp do nich i podejmowanie inicjatyw integracyjnych i niedyskryminacyjnych wobec kobiet; uznaje, że inicjatywy te – bardziej niż dotychczas – muszą ponadto być skierowane w pierwszej kolejności do pracowników na stanowiskach wymagających niższych kwalifikacji, którym grozi utrata pracy w wyniku wprowadzenia nowych technologii lub zwolnienie z powodu braku umiejętności wymaganych w wyniku restrukturyzacji lub przekształcenia; zwraca ponadto uwagę na konieczność rozwijania w większym stopniu wszelkiej działalności szkoleniowej na wszystkich poziomach z myślą o zwiększeniu kreatywności, innowacyjności i przedsiębiorczości;

53. podkreśla znaczenie, jakie ma podnoszenie poziomu uczenia się przez całe życie oraz rozwój działalności szkoleniowej dla wszystkich z myślą o zwiększeniu ekoinnowacyjności i przedsiębiorczości oraz zagwarantowaniu możliwości dostosowania umiejętności siły roboczej do rynkowego zapotrzebowania bardziej zrównoważonej gospodarki stworzonej w oparciu o koncepcje szkolenia, którego podstawą są kompetencje; wzywa państwa członkowskie, pracodawców i pracowników, aby uznali zarządzanie umiejętnościami, szkolenie i uczenie się przez całe życie za przedmiot wspólnej odpowiedzialności w odniesieniu do innowacji, zgodnie z porozumieniem ramowym partnerów społecznych z 2002 r. w sprawie uczenia się przez całe życie;

54. zwraca uwagę, że z racji niedoboru studentów szkół wyższych na kierunkach naukowych i technologicznych należy zadbać o to, by żaden student nie rezygnował ze studiów lub nie miał ograniczonego wyboru instytucji oświatowej z powodów finansowych oraz że konieczne jest w związku z tym dalsze wspieranie dostępu do pożyczek bankowych, które mogą być częściowo finansowane przez państwa członkowskie;

55. podkreśla konieczność dotarcia do nieodkrytych nowatorów, w szczególności wśród MŚP; wskazuje na istotną rolę, jaką organizacje pośredniczące odgrywają w docieraniu do nieodkrytych nowatorów, dostarczaniu bodźców, udzielaniu rad i wspieraniu innowacji; jest zdania, że powinno się wzmacniać te organizacje i stworzyć dla nich program mający na celu podniesienie poziomu szkoleń, kwalifikacji i fachowej wiedzy, a znaczenie modeli dwutorowych szkoleń dla dwóch zawodów powinno w przyszłości wzrastać;

56. przypomina znaczenie zdobycia podstawowych umiejętności i solidnej wiedzy ogólnej dla lepszego przystosowania się w środowisku zawodowym; podkreśla, że uczenie się języków obcych nabiera w tym kontekście szczególnego znaczenia;

57. wzywa państwa członkowskie do tworzenia klastrów i zapewniania warunków, w których innowacyjność ulega przyspieszeniu, oraz do wspierania rozwoju ściślejszej współpracy partnerskiej między instytucjami edukacyjnymi a światem biznesu, zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym, przy jednoczesnym uwzględnianiu potrzeb przedsiębiorstw przy opracowywaniu programów nauczania;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

58. uważa, że niezbędne jest tworzenie programów mających na celu sprzyjanie kulturze naukowej i technologicznej, szczególnie w ramach promowania innowacji we wszystkich dziedzinach;

59. popiera propozycję Komitetu Regionów dotyczącą utworzenia wirtualnej sieci kreatywności, dostępnej dla wszystkich: przedsiębiorstw, władz regionalnych i lokalnych, instytucji rządowych, sektora prywatnego i obywateli, która oferowałaby doradztwo, wsparcie i dostęp do kapitału podwyższonego ryzyka i służb technicznych; zauważa, że wirtualny charakter sieci ma tę dodatkową zaletę, że mieszkańcy wysp, regionów najbardziej oddalonych, obszarów wiejskich, górskich i słabo zaludnionych będą mogli uzyskać łatwiejszy dostęp do specjalistycznych porad, edukacji, wiedzy oraz wsparcia biznesowego i finansowego;

60. zachęca Komisję do poczynienia znacznych postępów w poszerzaniu perspektyw kariery pracowników naukowych i zwiększaniu ich mobilności pomiędzy sektorami badań i ponad granicami krajów; umożliwiłoby to zapewnienie odpowiedniego zaplecza badawczego i podniosłoby jakość unijnych badań i innowacji; pracownicy naukowcy w całej UE powinni móc korzystać z odpowiednich szkoleń, atrakcyjnych warunków rozwoju kariery i braku przeszkód w mobilności;

61. zauważa, że innowacje społeczne stanowią wyzwanie w zakresie kapitału ludzkiego, w których większą rolę muszą odgrywać uniwersytety – poprzez edukację, kształcenie przez całe życie, badania, innowacje i przedsiębiorczość; podkreśla znaczenie bardziej otwartych i nowocześniejszych uniwersytetów oraz potrzebę większej ich autonomii przy określaniu strategicznych priorytetów i własnych sposobów działania w odpowiedzi na priorytety społeczne;

62. podkreśla, że aby zapewnić lepszą integrację elementów trójkąta wiedzy, należy wspierać politykę służącą zacieśnieniu współdziałania między systemami edukacji i światem biznesu przy opracowywaniu nowych programów nauczania i programów studiów doktoranckich;

63. wzywa Komisję do utworzenia platformy cyfrowej „otwartych innowacji”, na której obywatele i zainteresowane strony w całej Europie mogłyby zgłaszać problemy w zakresie ogólnoeuropejskiej polityki oraz przedstawiać pomysły i rozwiązania;

64. odnotowuje istniejącą na uniwersytetach dysproporcję umiejętności, jeżeli chodzi o sprawniejsze i proaktywne współdziałanie z sektorem biznesowym; wzywa Komisję do zainicjowania nowego ogólnoeuropejskiego programu szkolenia i kształcenia kadry kierowniczej uniwersytetów, specjalistów ds. transferu technologii i brokerów technologii oraz do wydania wytycznych w celu profesjonalizacji takich karier na uniwersytetach;

Uproszczenie, defragmentacja, finansowanie i standaryzacja

65. podkreśla, że z bardziej tradycyjnymi sektorami wydatków UE wiążą się znaczne koszty alternatywne i zwraca uwagę na potrzebę dopasowania strategicznych priorytetów UE2020 do polityki budżetowej; wzywa zatem do przeznaczenia większej części budżetu UE na cele badań i rozwoju oraz innowacji;

66. podkreśla względnie niewielką wysokość budżetu UE na cele badań i rozwoju oraz innowacji, w porównaniu z budżetami państw członkowskich, z których finansowana jest większość badań w ramach finansowania publicznego; wzywa zatem do położenia większego nacisku na instrumenty finansowania, które pobudzają do krajowych wydatków na badania, inwestycji prywatnych i finansowania ze środków EBI, tak aby promować koordynację działań i stymulować inwestycje celem osiągnięcia celów europejskich;

67. wzywa Komisję do połączenia istniejących programów pomocy i struktur wsparcia w celu przejścia do prostego i dostępnego systemu mającego na celu przyspieszenie innowacji, skoncentrowanie się na wielkich wyzwaniach społecznych i aktywnie zapobiegającego fragmentacji i biurokracji;

68. wzywa Komisję do oceny istniejących programów pomocy i struktur wsparcia oraz ustanowienia we współpracy z państwami członkowskimi jednego punktu kontaktowego, który będzie pełnił funkcje miejsca, gdzie wszystkie zainteresowane strony (zwłaszcza innowacyjne małe i średnie przedsiębiorstwa) – w tym władze lokalne i regionalne – mogą uzyskiwać informacje i składać wnioski o wsparcie finansowe lub nawiązać kontakt z potencjalnymi partnerami;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

69. podkreśla potrzebę wsparcia MŚP od pierwszego etapu innowacji do samego końca, tak aby mogły one wprowadzać innowacje i wziąć udział w europejskich programach wsparcia;
70. popiera strategię internacjonalizacji klastrów mające na celu ustanowienie prawdziwych systemów wsparcia dla MŚP;
71. nalega, aby klastry europejskie koniecznie stały się bardziej widoczne i szerzej informowały o swoich sukcesach i wynikach; proponuje ustanowienie platformy usług dla innowacyjnych MŚP dzięki powiązaniom między różnymi klastrami i parkami technologicznymi w Europie i na świecie (np. w regionie Morza Śródziemnego);
72. podkreśla, że w czasach kryzysu gospodarczego inwestycje w badania i rozwój na ogół maleją, mimo iż wykazano, że to przedsiębiorstwa i państwa członkowskie inwestujące najwięcej w takich właśnie czasach uzyskują największą przewagę konkurencyjną na rynku;
73. wzywa Komisję do wprowadzenia jednolitych ram polityki wspierania i finansowania innowacji ze zharmonizowanymi zasadami, do stworzenia synergii i łączenia – tam gdzie to możliwe – programów w zakresie wsparcia badań, rozwoju i innowacji oraz do wspierania innowacji poprzez kierowanie większej ilości środków na innowacje, a także poprzez stymulowanie większego zaangażowania sektora finansowego; upomina państwa członkowskie, aby przestrzegały swoich zobowiązań dotyczących przeznaczenia dochodów z systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS) na finansowanie działań związanych z klimatem, w tym projektów innowacyjnych;
74. wzywa Komisję do rozważenia programów wielofunduszowych dla państw członkowskich i regionów, które pragną z nich korzystać; uważa, że przyczyniłoby się to do działania w sposób bardziej zintegrowany i elastyczny oraz zwiększyłoby skuteczność interakcji różnych funduszy (fundusze strukturalne i programy ramowe na rzecz badań naukowych i rozwoju);
75. przyłącza się do Rady w żądaniu zapewnienia lepszej równowagi pomiędzy zaufaniem i kontrolą oraz pomiędzy podejmowaniem ryzyka a jego unikaniem, przyznając, że innowacje i badania to działania wysokiego ryzyka, których wyników nie można z góry zagwarantować;
76. zwraca uwagę na fakt, że podmioty uczestniczące w procesie innowacji muszą dostosowywać się do różnych procedur i kryteriów kwalifikowalności zarówno w ramach poszczególnych programów europejskich, jak i pomiędzy programami europejskimi a programami krajowymi; skutkuje to rozbudowaną biurokracją, wysokimi kosztami oraz stratą czasu i możliwości; apeluje o wspólne zaangażowanie ze strony Komisji i państw członkowskich na rzecz wdrożenia procesu uproszczenia i harmonizacji procedur wyboru i kryteriów kwalifikowalności stosowanych w europejskiej przestrzeni badań i innowacji;
77. zwraca się do Komisji Europejskiej, aby przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu ocenę zewnętrzną instrumentów innowacyjności utworzonych w ramach siódmego programu ramowego, jak np. platform technologicznych i wspólnych inicjatyw technologicznych, przy czym ocena ta powinna obejmować działalność, przetargi, projekty innowacyjne i wyniki (jeżeli istnieją) oraz wkład ekonomiczny ze środków publicznych i prywatnych;
78. ponownie wskazuje na potrzebę znacznego wzrostu inwestycji w badania i rozwój oraz innowacje, zarówno w sektorze prywatnym, jak i publicznym, aby przemysł UE pozostał liderem w dziedzinie technologii i utrzymał światową konkurencyjność w obszarach takich jak efektywność transportowa i energetyczna; ponadto niezbędne jest zwiększenie środków publicznych na badania, rozwój i innowacje, aby stymulować inwestycje prywatne;
79. apeluje, by przyszły program ramowy wspierał optymalne wykorzystanie wyników badań przez ich powiązanie z procesem innowacyjności dzięki rozszerzeniu finansowanych projektów na etapy demonstracji i tworzenia prototypów;
80. podkreśla znaczenie lepszej pomocy we wdrażaniu polityki i programów zwiększających synergię w łańcuchu infrastruktura badawczo-rozwojowa – innowacje – tworzenie miejsc pracy;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

81. administracyjne i finansowe uproszczenie procedur finansowania publicznego, zwłaszcza w ramach unijnych programów ramowych, jest wstępnym warunkiem stabilności, zapewnienia uczestnikom pewności prawnej, a w rezultacie warunkiem zwiększenia udziału przemysłu;
82. ponownie stwierdza, że programy ramowe powinny nadal wspierać badania w przemyśle realizowane w ramach współpracy, ponieważ stymuluje to fundusze płynące z przemysłu oraz ma pozytywny wpływ na tworzenie pożytecznej innowacyjności na jednolitym rynku;
83. domaga się utrzymania wysokiego poziomu doskonałości w zakresie podstawowych badań naukowych w oparciu o sukces Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych oraz utrzymania mocnej podstawy dla stosowanych badań naukowych i innowacji, przez stworzenie agencji na wzór Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych, która zajęłaby się badaniami stosowanymi i innowacjami, łącząc we właściwy sposób istniejące struktury;
84. uważa, że innowacje i kreatywność mają kluczowe znaczenie dla ożywienia gospodarczego Unii, i że nie można nie doceniać znaczenia przekształcania unijnych naukowych i technologicznych przełomów w nowe towary i usługi;
85. przypomina, że innowacje to pomysłyne stosowanie pomysłów w praktyce i uwypukla podstawowe powiązanie między innowacją a rynkiem; w związku z tym dostępne powinny być właściwe instrumenty finansowe, których celem będzie przyspieszenie wprowadzania udanych technologii, usług lub procesów na rynek UE, szczególnie tych ukierunkowanych na wielkie wyzwania społeczne;
86. uważa, że w Unii Europejskiej wyniki badań są wykorzystywane do celów handlowych w nieodpowiedniej mierze lub w zbyt powolny sposób oraz zaleca tworzenie inkubatorów przedsiębiorczości, które będą aktywnie poszukiwały innowacji i będą miały kontakt ze szkołami wyższymi i instytutami badawczymi, i których zadaniem będzie wspieranie wykorzystania wyników badań do celów handlowych, np. poprzez kontakty z przedsiębiorstwami lub pomoc w znalezieniu „aniołów biznesu” bądź oferowanie kapitału zaangażowanego na rozpoczynanie działalności gospodarczej;
87. podkreśla, że aby pobudzać popyt na produkty innowacyjne i rynek tych produktów, konieczne jest wspieranie innowacji poprzez tworzenie nowych możliwości rynkowych;
88. wzywa Komisję i państwa członkowskie do określenia i wdrożenia ram politycznych w celu pobudzenia szybkiego dostępu użytkowników do cennych innowacji w całej UE, dbając o to, aby najnowsze innowacje mogły rzeczywiście docierać do potencjalnych użytkowników końcowych w rozsądnym czasie;
89. podkreśla, że istotne jest rozróżnienie na innowacje i badania naukowe; zauważa, że innowacyjność jest złożonym, przekrojowym procesem społeczno-gospodarczym, który polega na staraniach o zwiększenie wydatków na badania naukowe i rozwój, wsparcie dla MŚP i dla działalności w dziedzinie wysoko rozwiniętych technologii oraz skupia się na rozwijaniu zintegrowanych systemów opartych na cechach i specyficznych elementach różnych terytoriów;
90. wzywa Komisję do ściślejszego powiązania instrumentów finansowania z narzędziami innowacyjnymi w zakresie popytu i ukierunkowania tego wsparcia w większym stopniu na MŚP oraz firmach rozpoczynających działalność, które potrzebują wcześniejszego dostępu do rynków UE lub rynków międzynarodowych; uważa dlatego, że należy przyjąć jasne i szczegółowe „zasady uczestnictwa” zawierające środki mające na celu zwiększenie udziału małych przedsiębiorstw i mikroprzedsiębiorstw;
91. podkreśla znaczenie programów doktoranckich dla europejskiej innowacyjności oraz proponuje opracowanie europejskich ram programów doktoranckich, które będą zachęcały do uczenia się przez całe życie i będą angażowały przedsiębiorstwa we wspieranie badań i wykorzystywanie ich wyników; wzywa państwa członkowskie do usunięcia wszelkich przeszkód prawnych lub administracyjnych, które mogą ograniczać dostęp zainteresowanych stron do programów doktoranckich;
92. wzywa Komisję do rozważenia programów wielofunduszowych dla państw członkowskich i regionów, które pragną z nich korzystać; uważa, że przyczyniłoby się to do bardziej zintegrowanych i elastycznych metod pracy i zwiększyłoby skuteczność poszczególnych funduszy (funduszy strukturalnych oraz programów ramowych w zakresie badań i rozwoju);

Czwartek, 12 maja 2011 r.

93. podkreśla potrzebę wspierania złożonej struktury finansowej, jak również rozwoju nowych mechanizmów finansowych, łącząc również instrumenty automatyczne z instrumentami opierającymi się na dotacjach, tak aby sprzyjać inwestycjom potrzebnym do osiągnięcia strategicznych celów w zakresie badań i rozwoju;

94. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie uruchomienia do 2014 r. środków finansowych mających przyczynić się do zwiększania i uzupełniania funduszy prywatnych niezbędnych do wspierania innowacyjności europejskiej;

95. zaleca zmianę zakresu uprawnień EBI, aby pozwolić na finansowanie okołorynkowych badań i innowacji o wysokim stopniu ryzyka; w związku z tym zwraca się do Komisji o rozszerzenie pomyślnego mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka (RSFF) proponowanego przez EBI za pomocą:

- zwiększenia wskaźnika gwarancji na pokrycie ryzyka,
- podniesienia dostępnych gwarancji i pożyczek dla prywatnych firm lub instytucji publicznych, których działalność w zakresie badań, rozwoju i innowacji odznacza się wyższym ryzykiem finansowym,
- zapewnienia dodatkowych 500 mln EUR w 2011 r., zwiększenia bieżącego finansowania z 1 mld EUR do 5 mld EUR po 2013 r. oraz
- dywersyfikacji rodzajów struktur dzielenia ryzyka, aby zapewnić przedsiębiorstwom – zwłaszcza MŚP – lepszy dostęp do finansowania;

96. proponuje utworzenie europejskiego funduszu finansowania innowacji, aby zwiększyć zdolność inwestycyjną w innowacyjne MŚP dzięki podziałowi ryzyka poprzez mobilizowanie zasobów prywatnych;

97. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie zdefiniowania konkretnych inwestycji adresowanych do innowacyjnych firm rozpoczynających działalność;

98. wzywa Komisję do przesunięcia większej części badań okołorynkowych, w tym projektów pokazowych, do instrumentów dłużnych i instrumentów o charakterze udziałowym w przyszłych programach ramowych, które mogą przyciągnąć więcej kapitału prywatnego, jak CIP, RSFF, EFI oraz umożliwienia MŚP ogólnoeuropejskiego dostępu do tych instrumentów; podkreśla potrzebę zniwelowania różnic w finansowaniu w przypadku (transgranicznych) firm rozpoczynających działalność;

99. podkreśla, że przy opracowywaniu instrumentów finansowania wymagane jest lepsze zrozumienie właściwości związanych z wielkością firmy, stadium jej rozwoju i sektorem działalności; wzywa do pilnego podjęcia działań, aby zmierzyć się z problemem najważniejszych wąskich gardeł na wczesnych etapach innowacji poprzez poprawę dostępu do kapitału zaangażowanego, wsparcia „anioła biznesu” oraz większego finansowania kapitałowego lub quasi-kapitałowego o charakterze udziałowym zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu regionalnym i lokalnym;

100. podkreśla, że kapitałowi wysokiego ryzyka w UE daleko do osiągnięcia pełnego potencjału rozwojowego ze względu na różnice w przepisach krajowych i systemach podatkowych; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, którego celem jest zapewnienie do 2012 r. możliwości swobodnego funkcjonowania i inwestowania w UE funduszy kapitału podwyższonego ryzyka ustanowionych w którymkolwiek państwie członkowskim, dzięki czemu zostanie utworzony prawdziwy jednolity rynek kapitału podwyższonego ryzyka w UE;

101. wzywa do dalszego rozwoju instrumentów i mechanizmów mających poprawić dostęp MŚP do badań i usług w zakresie innowacji (takich jak kupony innowacyjności) oraz innych usług dla przedsiębiorstw opartych na wiedzy (modelowanie, ocena ryzyka itd.), które mają podstawowe znaczenie dla zdolności MŚP do innowacji i wprowadzenia na rynek innowacyjnych rozwiązań;

102. podkreśla zalety pod względem handlu i efektywności systemów produktowo-usługowych i modeli biznesowych ukierunkowanych na daną funkcję i wzywa Komisję do opracowania strategii w tej dziedzinie;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

103. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o ponowną ocenę całego systemu innowacji z myślą o usunięciu niepotrzebnych barier finansowych i administracyjnych, np.:

- w celu dostępu do kredytów oraz innych możliwości finansowania i instrumentów finansowych dla uniwersytetów oraz organizacji badawczych i technologicznych,
- w celu rozwoju działań w dziedzinie transferu technologii opartych na waloryzacji własności intelektualnej;

104. z żalem zauważa, że protokoły dotyczące innowacji podlegają długim zbiurokratyzowanym procedurom zatwierdzania, które spowalniają innowacyjność, ograniczają konkurencyjność unijnego rynku i powstrzymują rozwój wiedzy naukowej w świecie medycznym, opóźniając korzyści dla pacjentów;

105. podkreśla znaczenie, jakie ma priorytetowe potraktowanie przeglądu dyrektywy o badaniach klinicznych w porozumieniu z naukowcami, aby ulepszyć ramy regulacyjne w zakresie opracowywania produktów leczniczych i porównywania alternatywnych terapii z produktami leczniczymi znajdującymi się w fazie badań klinicznych (zgodnie z konkluzjami Rady w sprawie innowacji i solidarności w dziedzinie produktów farmaceutycznych przyjętymi w dniu 6 grudnia 2010 r. w Brukseli);

106. podkreśla, że istotne znaczenie ma wykorzystywanie nowej wiedzy do tworzenia nowych i lepszych sposobów zapobiegania chorobom nowotworowym, ich wykrywania i leczenia oraz do wspierania szybkich mechanizmów mających na celu udostępnianie tych odkryć pacjentom;

107. podkreśla znaczenie innowacji w trójkącie wiedzy i przypomina o potrzebie rozwoju kultury innowacji w ramach perspektywy finansowej i w perspektywach po 2013 r.;

108. zachęca państwa członkowskie, aby w ściślejszej współpracy z regionami jak najlepiej wykorzystywały fundusze strukturalne na badania, rozwój i innowacje w bieżącym okresie finansowania z ukierunkowaniem na wielkie wyzwania społeczne, dążąc do osiągnięcia spójności w innowacjach i badaniach oraz dostosowując priorytety funduszy strukturalnych do celów UE2020; wzywa Komisję i państwa członkowskie do unikania kosztownego powielania za pomocą wspierania inteligentnych, specjalistycznych i lepiej ukierunkowanych strategii; uważa, że regiony powinny być zachęcane do wspierania tej struktury europejskich specjalizacji;

109. podkreśla, że środki z Funduszu Spójności przeznaczone na innowacje są w znacznej części niewykorzystywane z powodu niewłaściwych wymogów administracyjnych oraz konieczności zapewnienia odpowiedniej kwoty funduszy krajowych, które są niedostępne w czasach ograniczeń finansowych; zwraca uwagę, że fakt ten przyczynia się do zwiększania różnic gospodarczych pomiędzy państwami członkowskimi, które to różnice są podstawową przyczyną obecnego kryzysu w strefie euro; apeluje o reformę i usprawnienie funduszy strukturalnych, aby były one dostępne na cele restrukturyzacji odnośnych podmiotów gospodarczych, zwłaszcza MŚP;

110. uważa, że wykazano, iż wyznaczanie wzorców i poziomów odniesienia jest silnym czynnikiem wspierającym promowanie innowacji i zrównoważonej konkurencyjności w niektórych sektorach przemysłu; wraz z Radą zachęca Komisję do przedkładania propozycji mających na celu przyspieszenie, uproszczenie, ograniczenie kosztów i unowocześnienie procedur standaryzacyjnych dzięki zwiększeniu przejrzystości i zaangażowania zainteresowanych stron, umożliwiając tym samym szybsze reagowanie Europy na rozwój sytuacji na globalnych innowacyjnych rynkach; zwraca się do Komisji o poważne rozważenie skutecznych mechanizmów innowacyjnych, takich jak utworzenie otwartych standardów integrujących zainteresowane strony w łańcuchu wartości;

111. wskazuje, że normalizacja może prowadzić do innowacji i konkurencyjności poprzez ułatwianie dostępu do rynków i umożliwianie interoperacyjności; zachęca Komisję do zwiększenia wysiłków na rzecz promowania włączenia standardów europejskich, szczególnie w obszarze społecznym i środowiskowym, do przyszłych umów o wolnym handlu;

112. podkreśla zatem, że wszystkie strategie związane z przekształcaniem Europy po zakończeniu kryzysu na świecie muszą kierować się tworzeniem trwałych miejsc pracy;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

113. wzywa Komisję Europejską, aby zastosowała się do wydanego przez grupę ekspercką zalecenia w ramach oceny śródkresowej siódmego programu ramowego, zgodnie z którym należy rozważyć moratorium na nowe instrumenty, dopóki istniejące instrumenty nie osiągną zadowalającego poziomu rozwoju i nie zostaną odpowiednio ocenione; apeluje zatem o szczególną ostrożność w celu uniknięcia zamieszania spowodowanego powielaniem instrumentów;

114. zwraca się do Komisji Europejskiej, by przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu zewnętrzną ocenę instrumentów w dziedzinie innowacji utworzonych w ramach siódmego programu ramowego, takich jak np. platformy technologiczne i wspólne europejskie inicjatywy technologiczne, oraz uważa, że ocena powinna obejmować działalność, zaproszenia do składania ofert, projekty innowacyjne i wyniki (jeżeli są dostępne) oraz wkład gospodarczy z funduszy publicznych i prywatnych.

115. mając na względzie cel, jakim jest osiągnięcie do 2020 r. poziomu finansowania badań i rozwoju technologicznego wynoszącego 3 % PKB, a przyznając, że badania i innowacyjność to jedyna pewna droga do ożywienia gospodarczego UE, wzywa Komisję do rozważenia możliwości ustanowienia pośredniego minimalnego obowiązkowego poziomu finansowania badań i rozwoju technologicznego przez państwa członkowskie, w wysokości 1 % PKB, który trzeba będzie osiągnąć do 2015 r.;

116. zwraca uwagę na fakt, że innowacje są niezbędne do rozwoju gospodarczego i że Unia Europejska musi zatrudnić dodatkowo około jednego miliona pracowników naukowych, aby osiągnąć cel, jakim jest przeznaczenie 3 % PKB na badania i rozwój, zgodnie ze strategią „Europa 2020”; uważa, że cel ten można łatwiej osiągnąć poprzez znaczne zwiększenie liczby kobiet naukowców, które stanowią jedynie 39 % pracowników naukowych zatrudnionych w sektorze publicznym i szkolnictwie wyższym oraz 19 % pracowników naukowych zatrudnionych w sektorze prywatnym ⁽¹⁾;

117. popiera cel zwiększenia o 1 milion liczby pracowników naukowych w Unii Europejskiej do 2020 r. i stwierdza, że taka ogromna inwestycja mogłaby przynieść znaczne efekty mnożnikowe dla zatrudnienia, ale jednocześnie twierdzi, że jest to bardzo ambitny cel wymagający określenia celów dla poszczególnych państw oraz podjęcia zdecydowanych działań; zauważa, że sektor publiczny niekoniecznie dysponuje wystarczającymi środkami na ten cel, w związku z czym mimo iż szkoły wyższe i publiczne instytuty badawcze potrzebują większej liczby stanowisk dla pracowników naukowych, większość nowych pracowników naukowych zostanie zatrudniona w sektorze prywatnym; zwraca uwagę, że większą uwagę należy skupić nie na liczbie pracowników naukowych, lecz na ich potencjale innowacyjnym, jakości ich wykształcenia, europejskim podziale zadań w zakresie badań naukowych oraz przeznaczanych na nie zasobach i ich jakości;

118. z zadowoleniem przyjmuje wspieranie przez Komisję otwartego i gotowego do współpracy nowatorstwa, które przyniesie długofalowe korzyści społeczne i gospodarcze; popiera w tym względzie zobowiązanie Komisji do upowszechniania, przekazywania i optymalizacji wyników badań, wraz ze swobodnym dostępem do publikacji i do danych, których źródłem są publiczne badania naukowe; zachęca Komisję do znalezienia niezbędnych środków, aby osiągnąć te cele oraz podkreśla rolę, jaką mogą w tym względzie odegrać Europejczycy;

Jednolity rynek i własność intelektualna

119. podkreśla, iż europejski jednolity rynek jak najszybciej musi obejmować wszystkie towary i usługi, w tym innowacyjne produkty w zakresie zdrowia, tym samym zapewniając dostęp 500 mln konsumentów; powtarza, że ogromnym wyzwaniem stojącym przed europejskim jednolitym rynkiem jest rozdrobnienie praw i procesów zatwierdzania;

120. podkreśla, że w niektórych sektorach, takich jak zdrowie, wyniki badań prowadziły do innowacji, gdy tylko stan wiedzy naukowej na to pozwalał, i w związku z tym uważa, że pesymizm Komisji w odniesieniu do innowacji jest często nieuzasadniony;

121. podkreśla, że obecne praktyki wydawania licencji przyczyniają się do fragmentacji wewnętrznego rynku UE; zauważa, że chociaż dokonano postępów, nie zajęto się w zadowalającym stopniu kwestią zapotrzebowania konsumentów na wieloterytorialne i szerokorepertuarowe licencje na wykorzystanie transgraniczne i online;

⁽¹⁾ Komunikat prasowy „She Figures 2009 – major findings and trends” (Dane dotyczące kobiet 2009 – najważniejsze wnioski i tendencje), Komisja Europejska, 2009, <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=MEMO/09/519&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>.

Czwartek, 12 maja 2011 r.

122. przypomina, że celem UE jest promowanie branży kultury i branży twórczej, zarówno online, jak i offline, a także uważa, że celem powinno być powszechne użycie paneuropejskich licencji zgodnie z zapotrzebowaniem rynku i konsumentów oraz że, jeśli nie uda się tego osiągnąć w krótkim czasie, należy przeprowadzić kompleksową ocenę niezbędnych przepisów prawnych w celu zajęcia się wszelkimi potencjalnymi przeszkodami w tworzeniu skutecznego wewnętrznego rynku UE, łącznie z zasadą terytorialności;

123. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzony przez Komisję przegląd systemu znaków towarowych UE i zachęca Komisję do dopilnowania, by podjęto właściwe kroki celem zagwarantowania jednakowego stopnia ochrony znaków towarowych w środowisku online i offline;

124. podkreśla, że silny, wyważony i odpowiednio wdrażany system praw własności intelektualnej (IPR), przyczyniający się do większej przejrzystości i zapobiegający rozdrobnieniu, jest jednym z kluczowych warunków ramowych innowacji; z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji podejmowane w celu dopilnowania, by IPR nie stanowił bariery dla konkurencyjności i innowacyjności; zwraca się ponadto do Komisji o opracowanie obszernej strategii w zakresie własności intelektualnej – a w odpowiednich przypadkach o przedstawienie wniosków ustawodawczych – w celu zapewnienia równowagi pomiędzy prawami wynalazców a wspieraniem szerokiego zastosowania i dostępu do wiedzy i wynalazków;

125. zachęca Komisję, aby skupiła swą uwagę na dopilnowaniu, by MŚP mogły skutecznie korzystać z praw własności intelektualnej i przemysłowej;

126. uważa, że Komisja powinna wziąć pod uwagę konkretne problemy, których doświadczają MŚP w zakresie dochodzenia praw własności intelektualnej zgodnie z zasadą „Najpierw myśl na małą skalę” zapisaną w programie „Small Business Act” dla Europy, między innymi poprzez stosowanie zasady niedyskryminacji wobec MŚP;

127. stoi na stanowisku, że dobrze funkcjonujące egzekwowanie praw własności intelektualnej usprawnia środki służące zachęcaniu przedsiębiorstw do opracowywania produktów innowacyjnych i tym samym zwiększa gamę towarów i usług dostępnych dla konsumentów;

128. domaga się wprowadzenia jednolitego patentu wspólnotowego, który miałby charakter wyważony; tymczasem z zadowoleniem przyjmuje szerokie wsparcie w Radzie dla rozszerzonej procedury współpracy w zakresie jednolitego patentu UE, która powinna się rozpocząć w 2011 r.;

129. zwraca uwagę, że należy stworzyć jednolity patent europejski oraz status przedsiębiorstwa europejskiego, aby przyczynić się do popularyzacji wymian handlowych poza rynkiem wspólnotowym; zwraca uwagę na potrzebę zmniejszenia kosztów patentu i praw własności intelektualnej UE, uwzględniając istniejące nierówności gospodarcze wśród państw członkowskich UE, tak aby stały się one bardziej konkurencyjne w stosunku do cen amerykańskich czy japońskich;

130. zwraca się o sfinalizowanie do 2014 r. europejskiej przestrzeni badawczej – obowiązku wynikającego z traktatu – w celu umożliwienia UE utrzymania i przyciągania największych talentów, zapewnienia jak największej mobilności naukowców, promowania transgranicznej działalności instytutów badawczych i technologicznych, a także rozpowszechniania, transferu i wykorzystania wyników badań; podkreśla, że kluczowe będzie rozwinięcie odpowiednich mechanizmów finansowania;

131. podkreśla, że należy wspierać strategię polityczne sprzyjające pozostawaniu pracowników naukowych w państwach członkowskich UE, z których pochodzą, poprzez promowanie atrakcyjnych warunków pracy w publicznych instytutach badawczych;

132. uważa, że skuteczna polityka na rzecz innowacyjności i wzrostu musi przewidywać obowiązkowe inwestycje w programy badawcze ułatwiające mobilność i wymianę między naukowcami na poziomie międzynarodowym i wzmacniające współpracę między światem nauki i biznesu (działania Marie Curie);

133. podkreśla znaczenie tworzenia na poziomie europejskim i krajowym korzystnych warunków i zachęt, które pobudzą do podejmowania studiów doktoranckich i udziału w badaniach innowacyjnych, tak aby zapobiegać drenażowi mózgowi i umożliwić UE czerpanie znacznych korzyści, wzmacniając jej konkurencyjność dzięki zaawansowanym, innowacyjnym badaniom i studiom;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

134. domaga się szybkiego przeglądu przepisów dotyczących wspólnotowego znaku towarowego i wzywa w związku z tym do podjęcia odpowiednich działań celem zapewnienia znakom towarowym takiego samego poziomu ochrony w środowisku online i offline;

135. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą opracowania do końca 2011 r. europejskiego rynku wiedzy w odniesieniu do praw własności intelektualnej i licencji, w tym ułatwienia dostępu do niewykorzystywanej własności intelektualnej, między innymi przez zachęcanie do tworzenia wspólnych platform patentowych i karteli patentowych;

136. wzywa Komisję do przedłożenia wniosków ustawodawczych niezbędnych do utworzenia do 2015 r. w pełni funkcjonującego cyfrowego jednolitego rynku, ponieważ poprawiłoby to w znacznej mierze warunki ramowe dla innowacji; podkreśla, że inicjatywy muszą być ambitne szczególnie w kluczowych obszarach, takich jak prawa autorskie, handel elektroniczny, w tym polityka konsumencka w zakresie handlu elektronicznego oraz korzystanie z informacji sektora publicznego;

137. nawołuje Komisję i państwa członkowskie do przyznania sfinalizowaniu jednolitego rynku, w tym działaniom wspierającym cyfrowy jednolity rynek, centralnej roli w polityce innowacyjności, ponieważ zapewni to lepsze ceny i jakość dla konsumentów, będzie wspierać rozwój innowacyjnych produktów, stymulować tworzenie miejsc pracy w UE oraz tworzyć nowe możliwości wzrostu UE na rynkach pionierskich;

138. uważa, że chcąc zmierzać do jednolitego rynku innowacji, trzeba uzgodnić metody oceny korzyści gospodarczych i społecznych, pośrednich i bezpośrednich, krótko- i długofalowych;

Zamówienia publiczne

139. przypomina, że zamówienia publiczne, stanowiące 17 % rocznego PKB Unii Europejskiej, odgrywają ważną rolę w europejskim jednolitym rynku oraz przy stymulowaniu innowacji;

140. wzywa państwa członkowskie do strategicznego wykorzystania zamówień publicznych dotyczących wyzwań społecznych w celu pobudzania innowacji oraz do ukierunkowywania swych budżetów przeznaczonych na zamówienia publiczne na innowacyjne, trwałe i wydajne ekologicznie produkty, procesy i usługi, przy uwzględnieniu, że najtańsza oferta nie zawsze musi być najbardziej opłacalna ekonomicznie; z tego względu zwraca się do Komisji, aby:

- ułatwiała w swych wnioskach ustawodawczych zamówienia publiczne umożliwiające innowacje, w tym przegląd możliwości przedkomercyjnych zamówień publicznych,
- zapewniała możliwości wykorzystania współfinansowania unijnego z funduszy strukturalnych jako zachęty dla regionalnych i lokalnych organów publicznych,
- wydawała wskazówki dotyczące najlepszych praktyk oraz opracowania programów szkoleniowych dla organów zamawiających z sektora publicznego na szczeblu państw członkowskich, służących rozwijaniu umiejętności w zakresie złożonych przedkomercyjnych i innowacyjnych zamówień publicznych;

141. podkreśla, że innowacje powinny stanowić główny element publicznej polityki w dziedzinach takich jak środowisko naturalne, woda, energia, transport, telekomunikacje, zdrowie i edukacja; podkreśla znaczenie, jakie ma wspieranie powszechnego rozpowszechniania innowacji i ich przyswajania w sektorze publicznym i przedsiębiorstwach, szczególnie małych i średnich;

142. domaga się, by Komisja i państwa członkowskie wspierały wysiłki sektora publicznego zmierzające do przyjęcia innowacyjnego podejścia i uruchomiły nowy program badań w dziedzinie innowacji w sektorze publicznym, przykładowo w dziedzinie administracji elektronicznej, elektronicznych usług zdrowotnych czy elektronicznych zamówień publicznych, oraz do upowszechniania najlepszych rozwiązań w administracji publicznej, które pozwolą ograniczyć biurokrację i obejmą strategie polityczne stawiające obywatela w centrum uwagi; podkreśla znaczenie sektora publicznego w umacnianiu zaufania publicznego do wewnętrzny rynku cyfrowego;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

143. nawołuje Komisję, państwa członkowskie oraz organy lokalne i regionalne, by zachęcały do korzystania z zamówień w formie elektronicznej, a w szczególności stosowania zamówień przedkomercyjnych, w tym wspólnych zamówień, przy należyтым poszanowaniu zasad ochrony danych jako integralnej części strategii innowacyjnej UE; wzywa w szczególności Komisję, by podczas ogólnego przeglądu ram prawnych zamówień publicznych nadała większą przejrzystość odnośnym przepisom i uprościła je oraz umożliwiła instytucjom zamawiającym bardziej przejrzyste korzystanie z zamówień przedkomercyjnych; wzywa również Komisję i państwa członkowskie do wspierania wyraźnego włączenia kryteriów społecznych, środowiskowych, w zakresie sprawiedliwego handlu i innowacji do zamówień publicznych, nie szkodząc przy tym udziałowi MŚP w procesie wypracowywania nowych innowacyjnych rozwiązań oraz przy poszanowaniu obowiązujących zasad konkurencji;

144. zauważa, że innowacyjne MŚP pośród innych barier napotykają problemy w dostępie do finansowania umiędzynarodowienia i ubezpieczenia kredytów w handlu międzynarodowym, a także podkreśla potrzebę wdrożenia nowych środków wsparcia dla MŚP w ramach zmienionego programu „Small Business Act” oraz spodziewanego komunikatu w sprawie międzynarodowej polityki handlowej i MŚP;

145. podkreśla, że niezbędna jest międzynarodowa wzajemność w odniesieniu do dostępu do rynku zamówień publicznych, umożliwiającą przedsiębiorstwom UE konkurowanie na szczeblu międzynarodowym na sprawiedliwych warunkach;

146. podkreśla potrzebę skoncentrowania się zwłaszcza na barierach pozahandlowych (NTB), które w miarę stopniowego zmniejszania czy usuwania ceł stają się głównymi przeszkodami w handlu międzynarodowym; uważa za nieuzasadnione wszelkie bariery wynikające z niespójnego wdrożenia dwustronnych i wielostronnych zasad handlowych; uważa natomiast za uzasadnione wszelkie bariery wynikające ze zgodnej z prawem działalności legislacyjnej i administracyjnej władz publicznych, u której podstaw nie leżą kwestie handlowe, ale która niesie ze sobą niezamierzone skutki dla handlu, których zniesienie musi być poddane publicznej konsultacji i debacie;

147. przyznaje, że transfer technologii sprzyjający rozwojowi oraz osiągnięciu milenijnych celów rozwoju musi odgrywać ważną rolę w europejskiej polityce handlowej, jednak uważa, że przekazywanie wiedzy specjalistycznej UE w dziedzinie najnowszych technologii krajom trzecim powinno być zgłaszane Komisji i przez nią monitorowane w celu uzyskania dokładniejszych informacji na temat wzorców innowacji i możliwości przyszłego rozwoju oraz aby uniknąć nieuczciwej konkurencji;

148. podkreśla istotną rolę, którą mogą odgrywać MŚP, jeśli przepisy dotyczące zamówień publicznych będą opracowane w taki sposób, że będą przewidywały zmienne wymogi (w tym wymogi kapitałowe i dotyczące wielkości zamówienia) w zależności od rozmiarów uczestniczących przedsiębiorstw;

149. podkreśla znaczenie zaangażowania UE i jej państw członkowskich we współpracę naukową z krajami trzecimi; jest zdania, że przedsięwzięciom z UE należy zagwarantować lepszy dostęp do programów badawczych i programów w dziedzinie rozwoju z krajów trzecich;

150. podkreśla, że UE i państwa członkowskie powinny działać w sposób skoordynowany w zakresie porozumień i środków w dziedzinie nauki i technologii dotyczących krajów trzecich; jest zdania, że należy rozważyć potencjalną możliwość zawierania porozumień ramowych pomiędzy UE i jej państwami członkowskimi a krajami trzecimi;

Europejskie partnerstwa na rzecz innowacji

151. przypomina swą rezolucję z dnia z dnia 11 listopada 2010 w sprawie europejskich partnerstw na rzecz innowacji, w której:

- podkreślono nadrzędną zasadę inteligencji w zakresie zasobów we wszystkich europejskich partnerstwach na rzecz innowacji, wspierając w ten sposób wydajność zasobów, inteligentną konsumpcję oraz wydajną produkcję i zarządzanie w obrębie łańcucha dostaw,
- z zadowoleniem przyjęto projekt pilotażowy dotyczący aktywnego i zdrowego starzenia się;

152. podkreśla, że europejskie partnerstwa na rzecz innowacji:

- nie mogą przekroczyć ograniczonej liczby wielkich wyzwań społecznych oraz muszą być do nich dostosowane,

Czwartek, 12 maja 2011 r.

- muszą stanowić źródło inspiracji poprzez ambitne, ale wykonalne cele z kategorii „człowiek na księżycu”, skupione na skutkach, wyraźnie określonych efektach końcowych i spójnie przekładane na konkretne cele,
- tworzyć synergię i być zgodne z zasadami SMART,
- muszą być dzielone między więcej niż dwie dziedziny polityki (DG) w obrębie Komisji oraz koordynowane w więcej niż dwóch takich dziedzinach,
- muszą integrować i lepiej koordynować wszystkie istniejące instrumenty i inicjatywy na rzecz innowacji, badań naukowych i rozwoju, w tym wspólnoty wiedzy i innowacji EIT, jednocześnie unikając niepotrzebnego powielania,
- muszą zapewniać udział wszystkich odnośnych partnerów publicznych i prywatnych, w tym MŚP oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w ramach łańcuchów dostaw, w wyborze, rozwoju i działalności przyszłych partnerstw;

zwraca się zatem do Komisji Europejskiej o promowanie i wspieranie innych inicjatyw opartych na zasadzie europejskiego partnerstwa na rzecz innowacji;

153. za przykładowy uważa cel, jaki wyznaczono pilotażowemu partnerstwu w dziedzinie aktywnego i zdrowego starzenia się, polegający na przedłużeniu do 2020 r. długości życia w dobrym zdrowiu o dwa lata i uznaje, że w odniesieniu do wszystkich partnerstw innowacyjnych należy określać wyraźne cele, bez których działania na rzecz innowacji nie będą dalekosiężne i ambitne, a określanie cząstkowych i pośrednich mierzalnych celów stanie się trudniejsze;

154. z zadowoleniem przyjmuje „europejskie partnerstwa na rzecz innowacji”, których celem jest zwiększenie i koordynacja inwestycji w działalność badawczo-rozwojową oraz ulepszenie koordynacji zamówień publicznych w celu szybszego wprowadzania innowacji na rynek; podkreśla jednak, że polityka w zakresie zamówień publicznych powinna być tak pomyślana, aby nie zastępować rynku prywatnego ani nie zakłócać konkurencji, lecz powodować ich rozwój i stymulować rozpowszechnianie innowacji, przy jednoczesnym utrzymaniu otwartości rynków na ekspansję w nowych kierunkach;

155. wzywa Komisję do wystąpienia z wnioskami w rozporządzeniu dotyczącym poszczególnych funduszy w okresie 2014-2020, aby w sposób konkretny ułatwić tworzenie europejskich partnerstw na rzecz innowacji;

156. wzywa Komisję do przedkładania Parlamentowi corocznego sprawozdania w sprawie wszystkich europejskich partnerstw na rzecz innowacji, a dwa razy w roku w sprawie pierwszego projektu pilotażowego oraz domaga się zaangażowania Parlamentu Europejskiego na wszystkich etapach wdrażania europejskich partnerstw na rzecz innowacji;

157. wzywa Komisję do ustanowienia partnerstwa na rzecz innowacji w zakresie surowców;

Region jako ważny partner

158. podkreśla, że pełne zaangażowanie władz regionalnych i lokalnych ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów Unii innowacji, ponieważ oba te szczeble odgrywają istotną rolę w zbliżaniu do siebie przedsiębiorstw, instytutów naukowych, władz publicznych i obywateli (standard poczwórnego rombu), jako że funkcjonują one w charakterze pośredników pomiędzy tymi poszczególnymi podmiotami, państwami członkowskimi i UE; wzywa w związku z tym Komisję, aby zaproponowała tematy do dyskusji oraz sposób postępowania, dzięki którym regiony mogą wziąć udział w przygotowaniu najbardziej właściwych rozwiązań dla głównych wyzwań społecznych i zapewnić wkład w to przygotowanie, przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości, jednocześnie uwzględniając konkretne potrzeby poszczególnych regionów;

159. przyjmuje do wiadomości wnioski europejskiego panelu przedsiębiorstw w sprawie innowacji z 2009 r., według których kryzys gospodarczo-finansowy wywiera obecnie niewspółmiernie silny wpływ w poszczególnych krajach i regionach, co uniemożliwia osiągnięcie celu, jakim jest spójność; z zaniepokojeniem zauważa, że ograniczenia budżetowe, jakim podlegają obecnie państwa członkowskie, mogą doprowadzić do większych ograniczeń inwestycji w STI, co może mieć bardzo negatywne skutki; podziela opinię, według której inicjatywa „Unii innowacji” powinna obejmować wszystkie państwa i regiony oraz że należy unikać „podziału innowacji” na państwa i regiony bardziej i mniej innowacyjne;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

160. wzywa każdy region do inwestowania w innowacje oraz do dostosowania swojej strategii innowacyjności w celu zwiększenia jej wydajności, ponadto do unowocześniania kapitału ludzkiego oraz zwiększania zdolności przedsiębiorstw do innowacyjności oraz konkurencyjności międzynarodowej, a także do wzmocnienia woli tych przedsiębiorstw w tym zakresie;

161. zwraca uwagę, że decydenci na szczeblu regionalnym muszą być całkowicie świadomi możliwości wzrostu gospodarczego, jakie dają wszystkim regionom badania naukowe i innowacje, jako że większość innowacji powstaje na gruncie praktyki (innowacje oparte na popycie i potrzebach użytkownika) i jest finansowana głównie z EFRR; odnotowuje w tej kwestii, że nawet regiony, w których nie ma ani uniwersytetów, ani ośrodków badawczych, powinny być w stanie rozwijać swoje możliwości innowacyjne i w jak największym stopniu wykorzystywać swe zasoby i atuty w skali regionalnej i lokalnej pod kątem ich innowacyjnego potencjału, gdyż istnienie ośrodków szkolnictwa wyższego nie jest głównym ani niezbędnym warunkiem działalności innowacyjnej;

162. odnotowuje, że stymulowanie innowacyjności na poziomie regionalnym może pomóc w zmniejszeniu różnic między regionami; zachęca jednak do lepszej koordynacji wysiłków na poszczególnych poziomach (regionalnym, krajowym i wspólnotowym) w ramach planowania działań w dziedzinie badań i rozwoju na poziomie europejskim;

163. przypomina, że innowacyjność, zarówno w planowaniu polityki, jak i w działalności przedsiębiorstw i ośrodków badawczych, to zasadniczy element konkretyzacji polityki spójności terytorialnej UE oraz że z natury swojej może ona stanowić decydujący czynnik w realizacji celów spójności i przewyżnianiu problemów, jakie powstają w tej dziedzinie w regionach o specyficznych cechach geograficznych i demograficznych;

164. podkreśla wkład różnorodności kulturowej w proces innowacji; uważa w związku z tym, że ochrona i promowanie regionalnej różnorodności kulturowej powinno być ważnym elementem polityki innowacyjności;

165. podkreśla, że regiony odgrywają kluczową rolę w opracowywaniu strategii służących pobudzeniu innowacyjności na szczeblu krajowym lecz należy pamiętać, że w wielu krajach regionalne i lokalne zasoby finansowe są niewystarczające, zaś krajowe środki budżetowe przeznaczone na innowacje są ograniczone;

166. zwraca uwagę, że należy zmobilizować całkowity potencjał innowacyjny regionów UE, aby osiągnąć cel strategii Europa 2020 dotyczący inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, a także podkreśla, że wyzwanie to musi być absolutnym priorytetem przyszłej polityki regionalnej; jest przekonany, że ten priorytet odnosi się do wszystkich celów polityki regionalnej i podkreśla konieczność zagwarantowania, że konkurencyjność Europy jest zapewniona przez standardy światowe; wzywa przemysł do udziału w eko-innowacjach, jako że przedsiębiorcy mają do odegrania bardzo ważną rolę w szerszym rozpowszechnianiu tych innowacji na szczeblu regionalnym; zauważa w związku z tym, że informowanie przedsiębiorców poprzez przedstawianie nowych możliwości biznesowych będzie mieć kluczowe znaczenie dla powodzenia strategii mającej na celu rozwój gospodarki efektywnie wykorzystującej zasoby oraz zrównoważonych gałęzi przemysłu;

167. podkreśla rolę potencjału innowacyjnego państw niebędących członkami Unii Europejskiej, a współpracujących z Unią Europejską w ramach Partnerstwa Wschodniego oraz zachęca do włączenia tych państw do inicjatywy „Unia innowacji”;

168. podkreśla ogromny potencjał miast pod względem rozwoju badań naukowych i innowacji; uważa, że bardziej inteligentna polityka miejska oraz inicjatywa „inteligentne miasta” w dziedzinie energii oparte na postępie technologicznym i uwzględniające fakt, że w miastach mieszka 80 % Europejczyków – a właśnie w miastach utrzymują się największe nierówności społeczne – przyczyniłyby się do zrównoważonej innowacyjności gospodarczej;

Realizacja strategii

169. zwraca się do Komisji Europejskiej o przekształcenie aktualnego dokumentu strategicznego „Unia innowacji” w plan działania obejmujący konkretne założenia i wymierne cele do zrealizowania w wyznaczonych ramach czasowych; wzywa Komisję do regularnego monitorowania postępu, reagowania na przeszkody oraz wprowadzenia mechanizmu umożliwiającego poprawę, a także do regularnego składania sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu i Radzie;

Czwartek, 12 maja 2011 r.

170. zwraca się do Komisji Europejskiej o ocenę konkretnych instrumentów europejskiej polityki innowacji i porównanie ich z naszymi głównymi konkurentami zewnętrznymi (Stanami Zjednoczonymi, Japonią oraz krajami BRIC) oraz o przedstawienie sprawozdania porównawczego na temat ich wyników w zakresie innowacji;

*

* *

171. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Konwencja MOP uzupełniona o zalecenie w sprawie pracowników domowych

P7_TA(2011)0237

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie proponowanej konwencji MOP uzupełnionej o zalecenie w sprawie pracowników gospodarstw domowych

(2012/C 377 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pytanie do Komisji z dnia 24 lutego 2011 r. w sprawie konwencji MOP uzupełnionej o zalecenie w sprawie pracowników gospodarstw domowych (O-000092/2011 – B7-0305/2011),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wyzwań demograficznych i solidarności między pokoleniami ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2007-2012 ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 października 2010 r. w sprawie kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie roli dochodu minimalnego w walce z ubóstwem i w promowaniu społeczeństwa integracyjnego w Europie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie nietypowych umów o pracę, pewnej ścieżki kariery oraz nowych form dialogu socjalnego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (dyrektywa ramowa) ⁽⁶⁾ oraz jej dyrektywy szczegółowe,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 maja 2006 r., zatytułowany „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich – Wkład Unii w realizację programu godnej pracy na świecie” (COM(2006)0249), oraz swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 131.

⁽²⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 14.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0365.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0375.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0263.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.